

love tier om problemet, deraf kan slutte, at disse love får gyldighed i Grønland. Hvis man drog sådan slutning fra grundloven, ville dette betyde, at en række fremtidige love, som for det danske områdes vedkommende betød en organisk fortsættelse og udbygning af et eksisterende system, ville komme til at gælde i Grønland. Her ville de fremtræde som et tilfældigt udpluk af bestemmelser uden sammenhæng med det allerede gældende regelsæt og muligt i disharmoni med dette, noget der i særlig grad kunne være udtalt, forsåvidt angår de endnu uudviklede områder i Nord- og Østgrønland. Selvom der måtte være mulighed for ved en fortolkning af sådanne lovbestemmelser at komme til det resultat, at loven ikke kunne omfatte Grønland, ville det dog efter statsministeriets opfattelse være uheldigt, om der som følge af tavshed i lovene skulle opstå den usikkerhed, som ville følge af, at det for hver enkelt fremtidig lovs vedkommende var et spørgsmål om fortolkning, om den havde gyldighed for Grønland.

Lovudkastets 1. og 2. stykke har været behandlet på landsrådets møde i 1952, dets 3. stykke på rådets møde i 1953. Landsrådet har enstemmigt vedtaget at anbefale, at udkastet gennemføres“.

Ved 1. behandling udtalte *Edel Savnte* (S) bl. a.:

„Jeg synes, at bemærkningerne til lovforslaget, specielt stk. 3, er højst uheldigt formulerede. Jeg nærer ingen som helst betænkelighed ved at overlade til den højtærede statsminister og hans ministerium at gennemføre de almindelige privatretlige love i Grønland, hvis man gør det uden at foretage nogen som helst ændringer; men hvis man skal ændre dem så væsentligt, som der står her i lovforslaget, og hvis man skal ændre dem med et så ringe direktiv, at de ændringer skal gennemføres, „som er påkrævede af hensyn til de særlige geografiske og kulturelle forhold,“ begynder jeg at blive lidt forskrækket, og jeg synes, at vi i udvalget meget grundigt må drøfte, hvad man skal forstå herved. Det er også for mig ubehageligt at tænke på, at vi ikke i dette høje ting skulle kunne behandle love, der vedrører en speciel del af riget. Grønland er en del af riget, og dette høje ting er den lovgivende forsamling for hele riget, og for mig at se må det være sådan, at hvis der sker væsentlige afvigelser ved, at man indfører dele af dansk lovgivning i Grønland, ja, så må dette høje ting tage sig tid til at gøre det arbejde, der er nødvendigt i den anledning.

Det kan være, at det — som jeg sagde til at begynde med — er min fuldstændige uvidenhed om grønlandske praktiske forhold, der får mig til at ræsonnere, som jeg her har gjort, og det er muligt, at jeg i udvalget vil blive fuldkommen overbevist om, at jeg har uret; men indtil da, vil jeg gerne sige, forekommer den form for lovgivning, som der her stilles forslag om, mig ikke betryggende.“